

У Х В А Л А
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ігоніна Володимира Костянтиновича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту „в“ частини четвертої статті 83 Земельного кодексу України

м. К и ї в
26 лютого 2019 року
№ 44-1(II)/2019

Справа № 3-26/2019(557/19)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Шапталі Наталі Костянтинівни – головуючої, доповідача,
Запорожця Михайла Петровича,
Мойсика Володимира Романовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ігоніна Володимира Костянтиновича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту „в“ частини четвертої статті 83 Земельного кодексу України.

Заслухавши суддю-доповідача Шапталу Н.К. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. До Конституційного Суду України звернувся Ігонін Володимир Костянтинович із клопотанням визнати такими, що не відповідають частині

другій статті 14, частинам першій, другій, четвертій, сьомій статті 41 Конституції України (є неконституційними), положення пункту „в“ частини четвертої статті 83 Земельного кодексу України (далі – Кодекс), відповідно до яких до земель комунальної власності, які не можуть передаватись у приватну власність, належать: землі під об'єктами природно-заповідного фонду, історико-культурного та оздоровчого призначення, що мають особливу екологічну, оздоровчу, наукову, естетичну та історико-культурну цінність, якщо інше не передбачено законом.

Обґрунтовуючи неконституційність оспорюваних положень Кодексу, суб'єкт права на конституційну скаргу стверджує, що діюче законодавство, зокрема і Кодекс, не містить визначення термінів, зазначених у пункті „в“ частини четвертої статті 83 Кодексу, а саме: „об'єкт історико-культурного призначення; об'єкт історико-культурного призначення, що має особливу наукову цінність; об'єкт історико-культурного призначення, що має особливу естетичну цінність; об'єкт історико-культурного призначення, що має особливу історико-культурну цінність“. Така невизначеність, на думку автора клопотання, призвела до помилкового застосування цих положень Кодексу в судових рішеннях у його справі, що суперечить частині другій статті 14, частинам першій, другій, четвертій, сьомій статті 41 Конституції України.

Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї копій судових рішень вбачається таке.

Одеська міська рада рішенням „Про надання дозволів громадянам на розробку проектів землеустрою щодо відведення земельних ділянок“ від 12 червня 2015 року № 6756–VI відмовила Ігоніну В.К. у наданні дозволу на розробку проекту землеустрою щодо відведення земельної ділянки.

Не погоджуючись з цим, автор клопотання звернувся до Приморського районного суду міста Одеси з адміністративним позовом до Одеської міської ради про визнання протиправним та скасування рішення, зобов'язання вчинити певні дії. Суд постановою від 1 квітня 2016 року позов Ігоніна В.К. частково задовольнив, зокрема визнав та скасував рішення Одеської міської

ради „Про надання дозволів громадянам на розробку проектів землеустрою щодо відведення земельних ділянок“ від 12 червня 2015 року № 6756–VI в частині відмови в наданні позивачу дозволу на розробку проекту землеустрою щодо відведення земельної ділянки. Одеський апеляційний суд постановою від 21 червня 2016 року постанову Приморського районного суду міста Одеси скасував. Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду постановою від 15 січня 2019 року касаційну скаргу Ігоніна В.К. задовольнив частково, зокрема погодився з висновками суду апеляційної інстанції щодо законності оспорюваного рішення Одеської міської ради.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

За Конституцією України до повноважень Конституційного Суду України належить вирішення питань про відповідність Конституції України (конституційність), зокрема, законів Верховної Ради України (пункт 1 частини першої статті 150).

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Автор клопотання, порушуючи питання про неконституційність положень пункту „в“ частини четвертої статті 83 Кодексу, звертає увагу на те, що чинне законодавство, як і сам Кодекс, не містить визначення термінів, зазначених у оспорюваних положеннях Кодексу, які суди застосували при ухваленні рішень у його справі. Крім того, Ігонін В.К. вважає, що

невизначеність наведених у пункті „в“ частини четвертої статті 83 Кодексу термінів призвела до їх помилкового розуміння судами при ухваленні рішень у його справі, що суперечить частині другій статті 14, частинам першій, другій, четвертій, сьомій статті 41 Конституції України.

Таким чином, у конституційній скарзі Ігонін В.К. фактично порушує питання застосування законодавчої норми, яка, на його думку, є юридично невизначеною, та висловлює незгоду з судовими рішеннями, ухваленими у його справі.

Однак з цих питань Конституційний Суд України вже сформував низку юридичних позицій, відповідно до яких: вирішення питань застосування судами законів України не належить до компетенції Конституційного Суду України (Ухвала від 31 березня 2010 року № 15-у/2010); до повноважень Конституційного Суду України не належить офіційне тлумачення законів України (Ухвала від 6 грудня 2016 року № 79-у/2016); незгода з судовими рішеннями не є підставою для відкриття конституційного провадження у справі (ухвали Другого сенату Конституційного Суду України від 6 червня 2018 року №17-у(II)/2018, від 6 червня 2018 року № 18-у(II)/2018).

З огляду на наведене Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України дійшла висновку, що є підстави для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктами 2, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі; неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Ігоніна Володимира Костянтиновича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту „в“ частини четвертої статті 83 Земельного кодексу України на підставі пунктів 2, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі; неприйнятність конституційної скарги.
2. Ухвала Першої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ПЕРША КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**